

Emily Dickinson created literary correlates of reference to Aristotle. It shows she worked on his text independently.

Physics Book 1 opens with setting out the framework: the method is to tell between (a) **principles**, (b) **causes**, and (c) **constituents** or elements, ὧν εἰσὶν ἀρχαὶ ἢ αἰτία ἢ στοιχεῖα.

Naturally, there is the *Poetics*, for Aristotle's guidance on writing. Emily Dickinson's approach would have been to hold language for matter, and make a poetic license on telling between — and sometimes joking about —

(a) words as audible **regularities**, ἀρχές ἀπὸ φωνήεντος;

(b) word building as variableness there are causes or **decision making** for, αἰτία;

(c) word **particles**, as syllables or individual letters or sounds; here the Greek στοιχεῖο may also render on the prevalently linear manner of writing, in this physical world.

We may compare the Greek words ἀδύλογος and ἀδύνατος: the words are in chunk for ἀδύ, but we parse them differently: ἀδύ-λογος means one who speaks sweetly; ἀ-δύνατος was a term for the One motionless Being, a thesis disputed by Aristotle in his *Physics*.

The enclosed excerpts highlight a few examples of correlativity, as for the poems *Surrender* or *Death Is a Dialogue*.

My **Lexica** provides links to the parsers I have used; they are all accessible online. Teresa Pelka, teresapelka.com.

Φυσικής Ακροάσεως/1

< Φυσικής Ακροάσεως

Φυσικής Ακροάσεως
Συγγραφέας: Αριστοτέλης
Βιβλίο 1ο

Βιβλίο 2→

Πίνακας περιεχομένων

Κεφάλαιο 1

Κεφάλαιο 2

Κεφάλαιο 3

Κεφάλαιο 4

Κεφάλαιο 5

Κεφάλαιο 6

Κεφάλαιο 7

Κεφάλαιο 8

Κεφάλαιο 9

Κεφάλαιο 1

[184a] Ἐπειδὴ τὸ εἰδέναι καὶ τὸ ἐπίστασθαι συμβαίνει περὶ πάσας τὰς μεθόδους, ὧν εἰσὶν ἀρχαὶ ἢ αἷτια ἢ στοιχεῖα, ἐκ τοῦ ταῦτα γνωρίζειν (τότε γὰρ οἴομεθα γινώσκειν ἕκαστον, ὅταν τὰ αἷτια γνωρίσωμεν τὰ πρῶτα καὶ τὰς ἀρχὰς τὰς πρῶτας καὶ μέχρι τῶν στοιχείων), δῆλον ὅτι καὶ τῆς περὶ φύσεως ἐπιστήμης πειρατέον διορίσασθαι πρῶτον τὰ περὶ τὰς ἀρχάς.

Τόν τε δη` τρόπον τοῦτον ἐπιούσιν ἀδύνατον φαίνεται τα` ὄντα ἐν εἶναι, καὶ` ἐξ ὧν ἐπιδεικνύουσι, ὅτι οὐκ ἔστιν οὐ χαλεπὸν. ἀμφοτέρωθεν γὰρ ἐριστικῶς συλλογίζονται, καὶ` Μέλισσος καὶ` Παρμενίδης [καὶ` γὰρ ψευδῆ λαμβάνουσι καὶ` ἀσυλλόγιστοί εἰσιν αὐτῶν οἱ λόγοι· μᾶλλον δ' ὁ Μέλισσος φορτικὸς καὶ` οὐκ ἔχων ἀπορίαν, ἀλλ' ἐνοῶν ἀτόπου δοθέντος τᾶλλα συμβαίνει· τοῦτο δ' οὐθεὶν χαλεπὸν]. ὅτι μεῖν οὖν παρὰ τοῦτο συλλογίζεται Μέλισσος, δῆλον· οἴεται γὰρ εἰληφέναι, εἰ το` γινόμενον ἔχει ἀρχὴν ἅπαν, ὅτι καὶ` το` μὴ γινόμενον οὐκ ἔχει. εἶτα καὶ` τοῦτο ἄτοπον, το` παντοῶν εἶναι ἀρχῆν τοῦ πράγματος καὶ` μὴ τοῦ χρόνου, καὶ` γενέσεως μὴ τῆς ἀπλῆς ἀλλὰ καὶ` ἀλλοιώσεως, ὥσπερ οὐκ ἀθρόας γιγνομένης μεταβολῆς. ἔπειτα δια` τί ἀκίνητον, εἰ ἐν; ὥσπερ γὰρ καὶ` το` μέρος ἐν ὄν, τοδὶ το` ὕδωρ, κινεῖται ἐν ἑαυτῷ, δια` τί οὐ καὶ` το` πᾶν; ἔπειτα ἀλλοίωσις δια` τί οὐκ ἂν εἴη; ἀλλὰ μὴν οὐδε` τῷ εἶδει οἶόν τε ἐν εἶναι, πλη`ν τῷ ἐξ οὗ (οὕτως δε` ἐν καὶ` τῶν φυσικῶν τινες λέγουσιν, ἐκείνως δ' οὐ). ἄνθρωπος γὰρ ἵππου ἕτερον τῷ εἶδει καὶ` τάναντία ἀλλήλων.

καὶ` πρὸς Παρμενίδην δε` ὁ αὐτοῦς τρόπος τῶν λόγων, καὶ` εἰ τινες ἄλλοι εἰσὶν ἴδιοι· καὶ` ἡ λύσις τῇ μεῖν ὅτι ψευδῆς τῇ δε` ὅτι οὐ συμπεραίνεται, ψευδῆς μεῖν ἢ ἀπλῶς λαμβάνει το` ὄν λέγεσθαι, λεγομένου πολλαχῶς, ἀσυμπεράντος δε` ὅτι, εἰ

ἀλλ' ὅλως μὴ ὄν. τοῦ ἄρα ὅπερ ὄν οὐκ ὄν· ἀληθεῖς γὰρ εἶπειν ὅτι λευκόν, τοῦτο δὲ οὐκ ὄν ἐσήμαινεν. ὥστε καὶ τοῦ λευκοῦ σημαίνει ὅπερ ὄν· πλείω ἄρα σημαίνει τοῦ ὄν.

οὐ τοίνυν οὐδὲ μέγεθος ἔξει τοῦ ὄν, εἴπερ ὅπερ ὄν τοῦ ὄν· ἐκατέρω γὰρ ἕτερον τοῦ εἶναι τῶν μορίων.

ὅτι δὲ διαιρεῖται τοῦ ὅπερ ὄν εἰς ὅπερ ὄν τι ἄλλο, καὶ τῷ λόγῳ φανερόν, οἷον ὁ ἄνθρωπος εἶ ἔστιν ὅπερ ὄν τι, ἀνάγκη καὶ τοῦ ζῶον ὅπερ ὄν τι εἶναι καὶ τοῦ δίπουν. εἰ γὰρ μὴ ὅπερ ὄν τι, συμβεβηκότα ἔσται. ἢ οὖν τῷ ἀνθρώπῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑποκειμένῳ. ἀλλ' ἀδύνατον.

συμβεβηκός τε γὰρ λέγεται τοῦτο, ἢ ὁ ἐνδέχεται ὑπάρχειν καὶ μὴ ὑπάρχειν, ἢ οὗ ἐν τῷ λόγῳ ὑπάρχει τοῦ ὅτι συμβέβηκεν [ἢ ἐν ὅτῳ ὁ λόγος ὑπάρχει ὅτι συμβέβηκεν] (οἷον τοῦ μεῖν καθῆσθαι ὡς χωριζόμενον, ἐν δὲ τῷ σιμῶ ὑπάρχει ὁ λόγος ὁ τῆς ῥίνο ἢ φαμεῖν συμβεβηκέναι τοῦ σιμόν). ἔτι ὅσα ἐν τῷ ὀριστικῷ λόγῳ ἔνεστιν ἢ ἐξ ὧν ἔστιν, ἐν τῷ λόγῳ τῷ τούτων οὐκ ἐνυπάρχει ὁ λόγος ὁ τοῦ ὅλου, οἷον ἐν τῷ δίποδι ὁ τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἐν τῷ λευκῷ ὁ τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου. εἰ τοίνυν ταῦτα τοῦτον ἔχει τοῦ τρόπου καὶ

τα ἄδύνατα ζητῶν ὁ νοῦς, εἴπερ βούλεται μεῖν διακρίναι, τοῦτο δε ποιῆσαι ἄδύνατον καὶ κατα τὸ ποσοῦν καὶ κατα τὸ ποιόν, κατα μεῖν το ποσοῦν ὅτι οὐκ ἔστιν ἐλάχιστον μέγεθος, κατα δε τὸ ποιοῦν ὅτι ἀχώριστα τὰ πάθη.

οὐκ ὀρθῶς δε οὐδε τὴν γένεσιν λαμβάνει τῶν ὁμοειδῶν. ἔστι μεῖν γὰρ ὡς ὁ πηλοῦς εἰς πηλοῦς διαιρεῖται, ἔστι δ' ὡς οὐ. καὶ οὐχ ὁ αὐτοῦς τρόπος, ὡς πλίνθοι ἐξ οἰκίας καὶ οἰκία ἐκ πλίνθων, οὕτω [δε] καὶ ὕδωρ καὶ ἀήρ ἐξ ἀλλήλων καὶ εἰσι καὶ γίνονται. βέλτιόν τε ἐλάττω καὶ πεπερασμένα λαβεῖν, ὅπερ ποιεῖ Ἐμπεδοκλῆς.

Κεφάλαιο 5

Πάντες δη τάναντία ἀρχαῖς ποιοῦσιν οἷ τε λέγοντες ὅτι ἐν τὸ πᾶν καὶ μὴ κινούμενον (καὶ γὰρ Παρμενίδης θερμοῦν καὶ ψυχροῦν ἀρχαῖς ποιεῖ, ταῦτα δε προσαγορεύει πῦρ καὶ γῆν) καὶ οἰμανοῦν καὶ πυκνόν, καὶ Δημόκριτος τὸ πλήρες καὶ κενόν, ὧν τὸ μεῖν ὡς ὄν τὸ δε ὡς οὐκ ὄν εἶναί φησιν. ἔτι θέσει, σχήματι, τάξει. ταῦτα δε γένη ἐναντίων. θέσεως ἄνω κάτω, πρόσθεν ὀπισθεν, σχήματος γεγωνιωμένον ἀγώνιον, εὐθυ περιφερές.